

DAN GRIGORE

Dan Grigore (n. 6 august 1943, București) este un muzician român, pianist și profesor de pian. Începe să studieze pianul și teoria muzicală la vârsta de 6 ani, cu Eugenia Ionescu. Continua studiul cu Florica Musicescu (arta pianistică) și academicianul Mihail Jora (armonie și compoziție), profesor al lui Dinu Lipatti și prieten apropiat al lui George Enescu. În perioada 1962-1964 studiază la Conservatorul Rimski-Korsakov din Sankt Petersburg, la clasa profesoarei Tatiana Kravcenko. Între 1965-1967 își continuă studiile la Universitatea Națională de Muzică din București, unde din 1966 studiază sub îndrumarea Cellei Delavrancea, cu care va colabora și cu care va stabili o prietenie artistică de lungă durată. Între 1969-1970, la recomandarea lui Mihail Jora, primește Bursa Herder și studiază la Academia de Muzica din Viena (clasa profesorului Richard Hauser). Din pricina refuzului său de a-l sprijini public pe Nicolae Ceaușescu, este marginalizat și statul român îi interzice să mai călătorească în străinătate, respingându-i bursele de studii obținute ulterior: bursa acordată de Nadia Boulanger la Conservatorul American de la Fontainebleau (1968), bursa de doi ani la Universitatea Madison - Wisconsin - SUA (1969-1971) și bursa de un an la cursurile dirijorului Sergiu Celibidache (1979). De asemenea i se interzice să mai susțină concerte în străinătate. În 1987 primește o invitație din partea

guvernului american pentru o călătorie de o lună în Statele Unite în cadrul programului International Visitor. Invitația este refuzată de Elena Ceaușescu personal.

Cella Delavrancea, printr-o serie de articole entuziaste, îl face cunoscut într-o perioadă în care era ignorat de criticii oficiali. Reputația sa este în continuă creștere și primește numeroase invitații, atât în Europa de Vest, cât și în Est. Marginalizat de regimul Ceaușescu, i se interzice să mai concerteze în străinătate. În 1979 devine Solist al Filarmonicii George Enescu din București, ca urmare a unor emisiuni ale postului de radio Europa Liberă, în care era blamată marginalizarea sa de către regim.

După căderea regimului Ceaușescu, are o bogată activitate concertistică, susținând concerte la Tokio, Kyoto, Osaka, Anvers, Berlin, München, Budapesta, Birmingham, Cardiff, Paris, Roma, Ierusalim, Tel Aviv, Madrid, Barcelona, Copenhaga etc. În 1996 sustine trei concerte împreună cu Orchestra Filarmonica din München, sub bagheta dirijorului Sergiu Celibidache, la München. Acestea au fost ultimele concerte ale marelui dirijor, care l-a apreciat foarte mult, Dan Grigore fiind singurul pianist român cu care acesta a colaborat¹.

1. Considerați că România de azi este diferită de cea anterioară anului 1989? Din această perspectivă, se poate vorbi, din perspectiva dumneavoastră, de o magistratură de dinainte de 1989 și de una de după 1989?

¹ Citate despre Dan Grigore:

„Dan Grigore este un talent excepțional care nu suferă comparație cu tot ce trece drept mare talent în România. (Mihail Jora)”

„Talentul său pianistic este cu totul ieșit din comun, inteligența sa muzicală, gustul său și simțul sensibil al sonorităților îi deschid calea către o carieră artistică internațională de prim rang. (Richard Hauser)”

„Excepțional! Tu nu ești un al doilea Michelangeli. Tu ești primul Dan Grigore! Ești printre cei mai mari din lume! (Sergiu Celibidache)”

Mai degrabă se poate vorbi de o magistratură de după '89, marcată profund de tarele și reflexele celei de dinainte. Momentul propice pentru reformă a fost lăsat să treacă, de o societate prea slabă și prea puțin conștientă de ceea ce are de făcut.

2. Ar trebui trecută cu vederea colaborarea unor magistrați cu serviciile Securității, dată fiind experiența și competența acumulată (știut fiind că un bun specialist se formează în mulți ani) sau ar trebui ca aceste persoane să fie expuse și îndepărtate din profesie? Soluția din Germania de Est, unde, după căderea zidului și reunificare, judecătorii din perioada comunistă au fost îndepărtați, este cea mai bună?

Poate nu e cea mai bună, dar e mai bună decât cea de la noi în care s-a ajuns ca turnători sau colaboratori dovediți să fie aleși în fruntea unor organisme emblematice pentru sistem.

3. Considerați că și în prezent, în lume și în România, puterea politică exercită influență sau control asupra magistraților? În ce modalitate? Prin ce pârgii?

Nu sunt un specialist în domeniu dar cred că de libertatea sistemului judiciar sau de influența sau controlul ce se pot exercita asupra lui, depinde în mod esențial calitatea și performanța unei civilizații sau a unei societăți date.

4. Dacă ar trebui să vă adresați unei instanțe din România, pentru a vă ocroti un drept, ați avea încredere în sistem, în general, și în judecător, în special? Există vreo diferență între ceea ce ar trebui să fie un judecător și ceea ce el este, în realitate?

Am avut semnale contradictorii din partea sistemului. În orice caz, consider că intervențiile (și vorbesc în cunoștință de cauză, având informații din surse foarte credibile) se petrec în special la nivelele înalte. Răul se propagă de sus în jos.

5. Ce socotiți că ar trebui să facă membrii acestui corp profesional pentru întărirea independenței și sporirea încrederii publicului în actul de dreptate? Cum ar trebui să se comporte un judecător? S-a născut oare judecătorul ideal?

Nu-mi permit să dau sfaturi. Oricum corpul magistraților este, ar trebui să fie, unul de mare elită, în care societatea să aibă maximum de încredere, de la respectul față de incinta unde se exercită actul de justiție și până la demnitatea și autoritatea profesională și morală pe care trebuie s-o aibă magistratul. Câtă apă trebuie să mai curgă pe Dunăre, cu sau fără PET-uri pe ea, cred că tot magistrații trebuie să știe. În orice caz, Justiția nu face excepție de la starea deplorabilă în care se află societatea românească. Ea nu e decât, cum spuneam în anii 90, „un ciob din marea oglindă a patriei”.